

[Ib Christensen]

hed med de ledige, også i forbindelse med jobtilbudsordninger, skal man prøve at fremskaffe de praktik- og lærepladser, der er brug for, foruden at gennemføre en effektiv vejledning, forekommer det alt sammen temmelig uoverkommeligt i en situation med så mange titusinder af ledige yngre og ældre. Derfor må vi nok styrke denne del af det offentlige system i den situation, vi har nu.

Vi skulle nemlig lave nogle ordninger, som på papiret er gode nok, men hvor man ikke kan se nettovirkningerne. Det er ikke sket én, men flere gange ved samrådet f. eks. i det politisk-økonomiske udvalg, at man får at vide – og det har drejet sig om skiftende regeringer – at gennemfører man de og de tiltag, som man har med hensyn til erhvervs- og beskæftigelsesfremme, vurderer man det til at ville skaffe så og så mange titusinder nye arbejdspladser. Når man så spørger, hvor mange arbejdspladser der ville komme, hvis man ikke gjorde det, bliver man ofte svar skyldig. Det er derfor, at vi sætter store spørgsmålstejn ved de kalkulationer, der foretages med hensyn til de beskæftigelsesmæssige virkninger. Vi kender ikke disse virkninger, når det kommer til stykket; de hviler på usikker grund.

Derfor mener jeg, at selv om der altså er behov for ekstraordinære tiltag på en række felter, som jeg her har nævnt, og selv om vi delvis kan støtte en del af de ting, ministeren her lægger frem, er det grundlæggende og det afgørende også for at komme ungdomsarbejdsløsheden til livs, at den økonomiske politik ændres, således at vi ikke i Danmark fører en økonomisk politik, der bringer os i den kedelige position sammenlignet med andre lande, vi kan sammenligne os med, og hvor vi på så mange områder placerer os så dårligt, som vi gør.

Derfor vil jeg slutte med at sige, at vi gerne vil støtte de positive ting i disse forslag, ikke de ting, der vedrører en sammenblanding mellem den offentlige og den private sektor, og de ting, der indebærer misbrug og omgælder, ikke den filosofi, der bygger på, at man ved hjælp af offentlig styring og tilskud osv. kan løse arbejdsløshedsproblemet, for det kan man ikke, men de ting, der indebærer, at man styrker det offentlige apparat med henblik på f. eks. arbejdsformidlingen, de ting, der indebærer, at man igangsætter nogle bygge- og anlægsarbejder og offentlige

serviceydelser, og først og fremmest de ting, der indebærer, at man ændrer den økonomiske politik. Det er der ikke noget om i dette oplæg, og det kunne man nok heller ikke forvente, men så meget vigtigere er det, at vi siger, at det afgørende er, at vi ændrer den økonomiske politik, så vi ikke prioriterer hensynet til betalingsbalancen så højt, at beskæftigelsen kommer til at lide så hårdt under det, som den gør i disse år, men at vi fører en økonomisk politik – selv om den er udfordrende for visse kapital- og andre indflydelsesrige interesser og for EF, for så vidt angår valutaen – en økonomisk politik, der både fremmer beskæftigelsen og neddæmper vores betalingsbalanceunderskud.

Vi kan ikke holde til den nuværende prioritering af den økonomiske politik. Vi kan ikke holde til at føre en økonomisk politik, der ignorerer, at vi måske om et par år har 350.000 ledige. Vi kan ikke leve med dette. Vi må ændre den økonomiske politik. Det var mit første ord, og det bliver mit sidste ord i denne debat.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

En debat om ledighed kan naturligvis inddrage mange emner, fordi problemet har med mange samfundsforhold at gøre, men jeg havde dog ikke tænkt det muligt, at man kunne give valutaslängen, altså EMSen, skyld for ledighed her i landet; det lykkedes for hr. Ib Christensen.

Som medlem af politisk-økonomisk udvalg modtager hr. Ib Christensen hver måned Nationalbankens oversigt over den danske kronens stilling målt i forhold til en snes valutaer, nemlig de lande, som vi eksporterer mest til, og deraf vil hr. Ib Christensen vide, at netop i det lille års tid, hvor arbejdsløsheden er steget så frygteligt, har den danske krone været ude for en ganske betydelig nedskrivning, bl.a. som følge af medlemskabet i EMSen, men naturligvis også på grund af de forhold, der har gjort sig gældende med hensyn til en række af de store valutaer. Derfor er det ganske uberettiget at skyde skylden for mangel på dansk konkurrenceevne med deraf følgende arbejdsløshed på det danske medlemskab i EMS-samarbejdet.

Det er jo også en kendsgerning, at den danske eksport trods vigende konjunkturer i